

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 292/2021
22.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА, који је на издржавању казне у КПЗ Београд – Падинска Скела, чији је пуномоћник Зоран Живановић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5136/19 од 08.09.2020. године, у седници већа од 22.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5136/19 од 08.09.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 773/16 од 27.02.2019. године, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 150.000,00 динара и због наружености износ од 200.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 200.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 22.11.2013. године до исплате и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5136/19 од 08.09.2020. године преиначена је првостепена пресуда тако што је обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 150.000,00 динара и због наружености износ од 90.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 200.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 27.02.2019. године до исплате, а одбијен је део тужбеног захтева на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због наружености у износу од 110.000,00 динара са законском затезном каматом од 22.11.2013. године до исплате и на име законске затезне камате на досуђене износе за период од 22.11.2013. године до 26.02.2019. године и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати

износ од 317.400,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против наведене другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном након отварања расправе пред другостепеним судом, тужилац је издржавао казну затвора у трајању од 40 година у КПЗ Ниш у време побуне осуђеника 23.11.2006. године. Припадници жандармерије су заједно са службом обезбеђења КПЗ Ниш у јутарњим часовима 24.11.2006. године ушли у павиљоне А, Б и Ц са задатком да успоставе ред и контролу, при чему су применили силу према осуђеницима који су пружали активан отпор.

Тужилац није учествовао у побуни осуђеника, није имао оружје, нити било какав предмет подобан за наношење повреда. Није пружао отпор припадницима жандармерије када су ушли у његову спаваоницу. Тужилац је по наредби одмах легао на под, али је након тога примио више удараца палицама. Тужиоца је затим неко од припадника жандармерије подигао, извео у ходник и бацио на под, при чему је пао на раме и повредио се. Тужилац је потом, пролазећи кроз шпалир припадника жандармерије и затворске страже, задобио ударац палицом у пределу десне кључне кости.

Тужилац, рођен 1967. године, је задобио тешке телесне повреде: прелом врата лопатице са десне стране, прелом десне кључне кости са ишчашењем раменог зглоба са десне стране и нагњечење левог рамена и главе. Услед задобијених повреда код тужиоца је дошло до умањења животне активности од 15% и наружености лаког степена. Тужилац је трпео физичке болове и страх чији су интензитет и трајање наведени у образложењу побијане пресуде.

Приликом интервенције повређено је 38 осуђеника, а нико од службених лица. Према 86 осуђеника примењена је мера принуде – издвајање у посебну просторију. Решењем дисциплинске комисије КПЗ Ниш од 30.11.2006. године обустављен је дисциплински поступак против тужиоца.

Према становишту другостепеног суда, тужена је одговорна за накнаду штете по принципима опште одговорности јер је одржавање реда и безбедности у затвору опасна делатност, а није доказала чињенице које би допринеле делимичном или потпуном ослобођењу од одговорности.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује да тужена није одговорна за накнаду штете пошто је тужилац сам допринео настанку штете тиме што се није дистанцирао од побуне осуђеника. Тужена је одговорна за накнаду штете на основу чланова 173. и 174. ЗОО, како правилно закључује другостепени суд, јер је одржавање реда и безбедности међу осуђеницима опасна делатност. Тужена је, сходно члану 177. ЗОО, дужна да докаже чињенице које је делимично или потпуно ослобађају одговорности. Тужилац није допринео настанку штете тиме што није захтевао од службе обезбеђења да га издвоје од побуњених осуђеника јер је утврђено да тужилац свакако није активно учествовао у побуну. Сама чињеница да тужилац није захтевао од службе обезбеђења КПЗ Ниш да га физички издвоје од побуњених осуђеника не значи да је тужилац учествовао у побуну јер издвајање није једини начин дистанцирања од побуне. Напротив, тужилац се налазио у својој спаваоници, а не међу побуњеним осуђеницима, није пружао отпор припадницима жандармерије када су ушли и поступио је без поговора по њиховим наредбама. Наведено поступање тужиоца доказује да није учествовао у побуну. Стога, тужилац није допринео настанку штете, па нема основа за ослобођење тужене од одговорности у смислу члана 177. ставова 2. и 3. ЗОО.

Побијаном пресудом је накнада штете досуђена у складу са чланом 200. ЗОО, па супротни ревизијски наводи нису основани. Имајући у виду проценат умањења животне активности, последице које тужилац трпи у свакодневном животу, степен наружености и интензитет и трајање физичких болова и страха, побијаном пресудом су досуђени износи који су правична сатисфакција за претрпљену штету, а не погодују лукративним тежњама.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези члана 153. ЗПП, одбио захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успела у овом поступку.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић